

4. Lámadla hlavy

Slůně zlobivé jak žížala

Přišlo vám to k smíchu? Cože? Žížala že není zlobivá? To říkají školáci? Copak jste se v té škole naučili, když ani nevíte, že žížala je ještě zlobivější než vy. Co ta se navrtí, nahemží. Pořád do něčeho strká nos, něco přerývá, přehrabuje, nadzvedává, posunuje, přemísťuje, rozmělnuje, přežvykuje, prokusuje a aaaa - no, to už stačí!

Kdyby taková žížala byla s vámi ve třídě, tak by tam brzy byla taková spoušť a nepořádek a šramotinec, že by to ani paní učitelka nevydržela a rychle by utekla do ředitelny, kde by se i s paní ředitelkou zamkly, aby tam žížala nemohla. Ale jak znám žížalu, nebylo by jim to moc platné. Ta by se i do té ředitelny proryla, protlačila, promordila. A paní učitelku s paní ředitelkou by zachránilo leda to, že by se zamkly do trezoru.

To nevíte? No v každé pořádné ředitelně mají dnes pořádný trezor. Aby bylo kam ukrýt vaše známky a poznámky před zloději, kterých teď ve světě i u nás řadí skoro tolik, jako žížal. A vy, vy byste to v té třídě také se žížalou nevydržely. Vy byste utekly ještě rychleji, než paní učitelka. Tak teď už to o té žížale víte. Asi jste to předtím nevěděly, protože žížala je i s tím svým přestrašněhrozitánskoohromnánským zlobením pořád pod zemí. Proto se to o ní neví. Vím to jen já a to tajemství jsem právě prozradil i vám. Doma to raději neříkejte. Nechtěl bych, aby některý z vašich tatínků řekl: "Nejzlobivější byly vždycky děti a aby to nad nimi měla teď vyhrát žížala, to nedopustím." A vzal by udici a šel by všechny žížaly vyhubit. Nebo rýč? Honem si nemohu vzpomenout, na co se vlastně dnes žížaly chytají.

O žížale jsem povídat nechtěl, ale když vy jste to tolik chtěly! Teď už na Vás čeká zábavnější příběh.

V jedné neobyčejné zoologické zahradě se slonici narodilo slůňátko. Od samého začátku bylo velice neposedné a skotačivé. Umělo třeba hýbat chobotem i ocasem najednou. A ještě k tomu mávalo ušima a to tak, že každým stejně. To se přece jen tak nevidí, že?

Jak tak vším pilně hýbalo, tak moc neposlušovalo, co mu jeho sloní máma radí, skákalo sem a tam, nahoru a zase nahoru, až vyskočilo sloní mámě na záda, odtud na hlavu a než bys řekl pec, bylo na sloní ohradě. Odtud už to byl jen malý skůček na cestu.

Co všechno tu bylo k vidění! Marně slonice troubila na poplach, marně volala slůně zpátky. Neposlechlo ani, když mu slibovala jetel se zmrzlinou a to už je co říct! Prostě ho svět mezi klecemi omámil. Nejdřív šlo pomalu a ostražitě - dva sloní dopředu, tři vrabčí dozadu. Nic se nedělo! Tak tři sloní a jeden vrabčí. A zase nic. "Není se čeho bát!" řeklo si slůně a vykročilo směle na cestu.

Hned na začátku byla tabule s velkým nápisem ZOO. Slůněti se písmena moc líbila. "Není to něco k snědku?" vrtalo mu slůněčí hlavou. Přičichlo k nim chobotem a pořádně frklo. Frklo tak, že se písmenka na tabuli pomotala. To se nezbedovi zalíbilo. Chtělo si to znovu zkusit u lví klece. Lev však spal jen na půl oka a na šantročivé slůně pořádně zařval. Slůně proběhlo úzkou uličkou mezi želvami a čápy tak rychle, že byste mu nestačili ani na raketové koloběžce.